

Arrest

nr. 78 831 van 5 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 5 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 december 2011 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. JANSSENS, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 31 mei 2005 een asielaanvraag in. Op 1 juli 2005 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 18 augustus 2005 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Op 20 september 2005 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Op 7 april 2009 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 25 722 tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 5 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 12 oktober 2010 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt bij arrest nr. 56 276 van 18 februari 2011 vernietigd.

1.3. Op 24 mei 2011 dient verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in (bijlage 19ter), als gelijkgestelde partner.

1.4. Op 8 november 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.05.2011 werd ingediend door:

Naam: G. {..}

Voornaam: A. {..}

Nationaliteit: Arabische Republiek Egypte

Geboortedatum: 28.06.1971

Geboorteplaats: Suhak

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te: {..}

Om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar minstens twee jaar kennen en elkaar in die periode minstens drie keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Betrokkene brengt volgende bewijzen voor de relatie aan:

-De foto's kunnen niet worden aanvaard als bewijs van de duurzame en stabiele relatie daar de data duidelijk aangebracht zijn met een balpen en niet op de foto's gedrukt staan.

-De verklaringen van derden die werden aangevoerd hebben een gesolliciteerd karakter en kunnen bijgevolg niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

-Allerhande documenten waarvan niet op uit te maken is dat betrokkenen effectief een duurzame en stabiele relatie hebben.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria.

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook de schending van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker tevens de schending opwerpt van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt in essentie dat de motivering niet afdoende is en bovendien stereotiep en gestandaardiseerd. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing extreem summier is. Hij wijst op de aangebrachte bewijzen inzake het bestaan van zijn relatie. Verzoeker meent dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden dat met de door hem ingediende documenten rekening werd gehouden.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en motiveert zij dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner. Verder worden in de bestreden beslissing de documenten die verzoeker had voorgelegd besproken en wordt gemotiveerd waarom deze stukken niet aanvaard kunnen worden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen niet vermeldt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. In casu dient bovendien vastgesteld dat de bestreden beslissing geenszins een stereotiepe motivering betreft nu uitdrukkelijk verwezen wordt naar de door verzoeker in het kader van zijn aanvraag voorgelegde documenten, die terug te vinden zijn in het administratief dossier en waarvan verzoeker trouwens ook geenszins ontkent dat deze stukken op hem betrekking hebben, en gemotiveerd wordt waarom deze stukken niet aanvaard worden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie met zijn partner. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift trouwens ook zelf naar deze stukken.

Het betoog van verzoeker dat uit de motieven niet kan afgeleid worden of de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid alle door hem neergelegde documenten heeft onderzocht, kan evenmin overtuigen. Immers toont verzoeker met dergelijk summier betoog geenszins aan welke documenten of argumenten die hij heeft aangebracht door de gemachtigde voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid veronachtzaamd zouden zijn.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Waar verzoeker meent dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet geschonden is, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 7 van de Vreemdelingenwet waarnaar artikel 8 van deze wet verwijst. De aangevoerde schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet is aldus niet dienstig.

2.4. De verzoekende partij maakt geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is. Met zijn betoog dat de bestreden beslissing summier is, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk geoordeeld heeft inzake de door hem voorgelegde stukken. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat inhoudelijk verweer te voeren tegen de bestreden beslissing.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER